

Moord in de Tierelantuin

Reeds eerder verschenen

Donkerpaars Kersengeheim (2017)

ISBN 9789402159813

De Vloek van de Santa Domingo (2017)

ISBN 9789402160086

Moord in de Tierelantuin

Gerry Neuray

Schrijver: Gerry Neuray
Coverontwerp: Gerry Neuray
ISBN: 9789402162783
© GerryNeuray

1 1903

Gerrit wreef met zijn vuisten door zijn ogen. Had hij het goed gezien? Even glimlachte hij om zijn eigen domheid om gelijk daarna toch weer serieus te kijken. Was het misschien een luchtspiegeling geweest?

Zoals zoveel mannen in het dorp was Gerrit visser. Na een lange dag hard werken zat hij 's avonds vaak van een welverdiend pijpje te genieten. Buiten, op het zelfgemaakte houten bankje voor zijn huis. Hij keek dan naar de ondergaande zon, die de lucht oranje en de zee bijna zwart kleurde. Zo ook vanavond. Iets in Gerrits rechterooghoek had z'n aandacht getrokken. Er bewoog iets op de klif, die hoog boven de zee uitstak. De zon was inmiddels bijna ondergegaan zodat alleen het profiel van een man te zien was. Automatisch nam Gerrit aan dat het Meneer von Cardon Birch-de Burlett was, die net als hij, regelmatig naar de ondergaande zon stond te kijken. Heel af en toe zwaaide hij zelfs naar Gerrit. Alhoewel, zwaaide ... Hij stak dan bij wijze van groet zijn wijsvinger even omhoog. Meneer von Cardon Birch-de Burlett woonde in het statige landhuis dat hij een aantal jaren geleden bovenop de klif had laten bouwen.

'Sommige mensen hebben alles' mompelde Gerrit wel eens. Niet dat hij jaloers was, hoor. Hij was best tevreden met alles wat het leven hem te bieden had en als puntje bij paaltje kwam had hij net zo'n schitterend uitzicht als dat van meneer von Cardon Birch-de Burlett, ook al woonde hij niet in zo'n groot huis. En, naar hij aannam, zo zouden ook de rijken der aarde wel hun problemen hebben. "Ieder huisje heeft zijn kruisje, Gerrit" had moeder zaliger altijd gezegd. Met een tevreden glimlach keek hij nogmaals dromerig omhoog. De schrik sloeg hem om het hart en de glimlach bevroor om zijn lippen. Hij had het dus toch goed gezien. Het was geen

luchtspiegeling geweest. Het was inderdaad meneer von Cardon Birch-de Burlett, die wel erg dicht bij de rand van de klif stond...Té dichtbij. In de diepte bonkten de golven ruw tegen de rotsen aan. Het was niet de meest veilige plek om te staan. Gerrit hoopte dat de man weer snel een paar stappen naar achteren zou doen. Maar, het omgekeerde gebeurde. Hij zag meneer von Cardon Birch-de Burlett plotseling maar zelfverzekerd in het luchtledige stappen. Geruisloos viel het lichaam tientallen meters omlaag. Gerrit liet zijn pijp uit zijn wagenwijd openstaande mond vallen. Minutenlang keek hij naar de woeste zee die tegen de rotsen bonkte. Buiten het geruis van de zee was het stil. Gerrit begon te twifelen of hij zich misschien vergist had. Maar, wat als dat zo was? Hij besloot het zekere voor het onzekere te nemen en naar het dorp te gaan om agent Peters te waarschuwen, ook wel "De Neus" genoemd. Peters wist dit wel, maar dacht dat dit was omdat men hem zo'n goede speurneus vond. De dorpelingen noemden hem zo, simpelweg omdat hij een immens grote rode neus had die vrolijk opgesierd werd met donkerpaarse adertjes.

Zo hard als zijn oude benen hem konden dragen rende Gerrit over het smalle paadje, dwars door de duinen, richting dorp. Hijgend kwam hij bij het huis van Peters aan waar hij haastig op de deur klopte. De vrouw van politieagent Peters deed de deur open en zag Gerrit voorovergebogen, snakkend naar adem met een vuurrood hoofd staan. Ze schrok zichtbaar.

'Gerrit? Is alles goed? Wat is er gebeurd?'

'Ik zag... ik denk...misschien...' Begon Gerrit. Hij had geen idee hoe hij deze zin moest afmaken. Hij schudde zijn hoofd, haalde diep adem en begon opnieuw.

'Waar is de N.... eh, Agent Peters?'

'Die is geroepen om een woordenwisseling te sussen in het café.

Ze draaide met haar ogen alsof ze wilde zeggen "zoals altijd".

Gerrit knikte, mompelde nog snel een 'goede avond' en liet een verbaasd kijkende mevrouw Peters achter. Hij rende naar het café waar de ruziemakers inmiddels al door de Neus naar huis gestuurd waren. Hij stond nog te praten met de toegesnelde dorpelingen toen Gerrit binnenstormde.

'Ik zag meneer von Cardon Birch – de Burlett van de klif afspringen,' was zijn luide openingszin.

Het geluid in het café verstomde onmiddellijk. De Neus keek hem met een opgetrokken wenkbrauw aan.

'Denk ik' mompelde Gerrit zachtjes erachteraan.

'Wat?'

'Meneer von Cardon Birch – de Burlett is van de klif afgesprongen' riep hij nogmaals.

'Wijs me de plek' zei de Neus gewichtig en trok zijn uniform recht.

'Jullie blijven hier' zei hij tegen de anderen waarvan hij wist dat ze maar al te graag mee wilden gaan.

Gerrit en de Neus snelden omhoog naar de grote villa. Inmiddels was het helemaal donker geworden en uit het huis scheen een gezellig warme licht, verspreid door de talrijke olielampen. Gerrit voelde zowel een enorme opluchting alsook een hevig gevoel van schaamte. Zie je wel dat hij zich toch vergist had. De Neus belde aan en trok nogmaals statig zijn uniform recht. Een tic van hem. Het bleef stil in huis. Niemand kwam naar de deur.

'Misschien horen ze de bel niet omdat ze achter in de eetkamer zitten te praten,' mompelde hij. Hij keek door een van de grote ramen van de woonkamer maar kon niemand ontdekken. Vreemd dat de dienstboden de deur niet open maakten.

'Ik probeer het eens aan de achterkant'.

Omdat Gerrit een eenvoudige visser was bleef hij onzeker aan de voorkant van het huis staan. Zijn pet hield hij in zijn hand. Een paar minuten later kwam De Neus in volle vaart langs gerend. Hij zag uit alsof hij een spook gezien had en

rende het pad weer omlaag richting dorp terwijl hij het woord 'afschuwelijk' herhaaldelijk bleef roepen. Gerrit bleef verward staan. Wat moest hij doen? Wat had de Neus gezien? Wat was er zo afschuwelijk? Zijn nieuwsgierigheid won het van zijn onzekerheid. Langzaam, voetje voor voetje liep hij naar de achterdeur. De kiezelsteentjes van het paadje dat door de mooi gemanicuurde tuin liep knarsten onder zijn voeten. Gerrit kuchte even zenuwachtig toen hij aan de achterdeur stond. Alsof hij zijn aanwezigheid wilde aantonen. Voorzichtig opende hij de achterdeur en liep via door de personeelsingang naar de keuken. Hij was absoluut niet voorbereid op hetgeen hij in de keuken aantrof.

Gerrit zag de vrouw en vier kinderen van meneer Von Cardon Birch-De Burlett levenloos op de zwart-witte geblokte tegelvloer liggen. Hoelang Gerrit verward had staan kijken wist hij niet. Hij kwam pas weer bij zijn positieven toen hij opgewonden stemmen hoorde. Het was De Neus met enkele collegae politieagenten.

'Gerrit' zei hij terwijl de andere politieagenten geschokt notities in hun zwarte boekjes maakten, 'laat me zien waar je meneer Von Cardon Birch-De Burlett hebt zien staan'. Als verdoofd liep Gerrit naar buiten naar de rand van het hoogste puntje van de klif. De zee bonkte zo'n dertig meter lager op de rotsen.

'Daar..., ' wees hij 'Daar stond hij... En toen sprong hij omlaag!'

Voorzichtig keken beide mannen in het diepe. Het was nu zo donker geworden dat ze niet meer veel konden zien. De zee en de rotsen waren niet meer van elkaar te onderscheiden. Alleen de woeste witte schuimkoppen waren nog zichtbaar in het zachte maanlicht. Met zijn lantaarn liep de Neus voorzichtig langs het kronkelende pad naar beneden. Meneer Von Cardon Birch-De Burlett lag in een onnatuurlijke houding in het natte zand terwijl de zee van alle kanten aan zijn lichaam likte. Deze gebeurtenis was het ergste wat ooit in

het dorp, nee, in de hele streek voorgevallen was. Wat er precies was gebeurd of wat meneer Von Cardon Birch – De Burlett beziel had wist niemand. Na deze nacht werden veel verhalen verteld. Allemaal verschillend. Maar een ding hadden alle verhalen gemeen. Er werd verteld dat het huis een onheilsplek was waar de oorspronkelijke bewoners tot het einde van dagen in bleven rondspoken.

De villa bleef leeg staan. Niemand durfde er in de buurt te komen. Zelfs meer dan honderd jaar later, toen niemand meer wist wat er gebeurd was, werd er nog altijd verteld dat het er spookte.

2 Heden

‘En nu? Wat doen we nu?’ Amanda keek paniekerig om zich heen. Mette sloeg haar nog halfvolle glas sherry in één keer achterover. Ze trok daarbij een vies gezicht en liet een binnensmonds boertje.

‘Doe nou toch eens serieus!’ riep Amanda geërgerd. ‘We zitten met een nationale ramp, hierzo!’

Hoofdschuddend liep ze door de kamer. ‘Anne krijgt een hartinfarct als ze het ziet.’

Amanda en Mette waren hartsvriendinnen. Een eeuwigheid geleden (bijna letterlijk) waren ze met elkaar bevriend geraakt op de lagere school en waren altijd hartsvriendinnen gebleven. Nu, zo’n vijftenzestig jaar later, woonden ze samen in bejaardenhuis “De Laatste Halte”. Beiden waren gezellig rond, ongeveer even groot (of beter gezegd, even klein) en hadden vrolijke pretoogjes. Ze hadden altijd de grootste lol en zelfs nu ze de zeventig ver gepasseerd waren zaten ze nog altijd vol kattenkwaad.

Vanavond hadden ze de vreemde taak gekregen om te babysitten op de goudvis van hun vriendin Anne. Het diertje had de naam ‘Pluisje’ gekregen. Anne, tachtig jaar en af en toe zo dement als een deur, bleef een paar dagen bij haar dochter logeren en had gevraagd of Amanda en Mette op haar kleintje wilde passen. Ondanks dat Mette dit behoorlijk onnozel vond hadden ze toch toegestemd (voornamelijk omdat ze wisten dat er een behoorlijke voorraad Sherry in de kast stond). Amanda en Mette keken tv en kletsten dat het een lieve lust was. Van oppassen was maar weinig terecht gekomen en Pluisje had in de tussentijd een...laten we zeggen, ongelukje gehad. Wat er precies gebeurd was, was een raadsel. Pas uren

later ontdekte Amanda per toeval dat Pluisjes kom leeg was. Hoe kon dat nou? Waar was dat krenge ineens gebleven? Op een of andere manier moest hij uit z'n kom gesprongen zijn. Hij lag niet op het tafeltje waar de kom opstond. Ook lag hij niet op het dikke karpel. De twee vriendinnen zochten zich wezenloos. Na een hele poos gezocht te hebben vonden ze Pluisje in de prullenmand, die naast het tafeltje stond. Geen idee hoe hij daar terecht was gekomen maar hij was dood, kassiewijlen, stijf als een plank. Omdat ze het oranje lijke niet met haar blote handen durfde op te pakken had Amanda een spatel uit het keukentje gepakt en Pluisje hiermee naar zijn laatste rustplaats gedragen: het toilet. Eerbiedig stonden ze te kijken terwijl het steeds sneller ronddraaiende visje naar betere oorden verdween. Mette, die een beetje dronken was, stond op haar benen te wiebelen en werd een beetje misselijk van het gedraai. Ze hadden een paar keer moeten doortrekken want iedere keer was Pluisje weer naar boven komen drijven. Dus het draaien had nogal een tijdje geduurd.

'Manda,' zei Mette 'we kunnen twee dingen doen'.

'We kopen snel een nieuw visje óf...'

Amanda keek haar hoopvol aan. 'Of...?'

'We zeggen dat Anne nooit een vis heeft gehad'.

Toen Amanda optie twee hoorde keek ze Mette verontwaardigd aan.

'Ach, kom op!' zei deze zonder dat Amanda ook maar iets had gezegd 'Ze weet de helft van de tijd toch niet beter.' Amanda draaide zich om en liep terug naar de kamer.

'Ze heeft nog altijd de krant hier liggen van drie jaar geleden,' riep Mette haar na. 'Ze leest hem iedere dag trouw en is verbaasd wat er toch allemaal gebeurd in de wereld,' ging Mette verder.

'Beide opties zijn niet goed!' zei Amanda boos. 'Hoor je! Helemaal niet goed!

'En waarom niet?'

‘Optie één’ ze stak haar duim omhoog ‘We kunnen helemaal geen nieuwe kopen, want ze komt morgenochtend terug.’

‘En als we dan heel vroeg al naar de dierenwinkel gaan?’

‘Morgen is het zondag’.

‘Oh..’

‘Optie twee,’ Amanda stak nu ook haar wijsvinger in de lucht, ‘We kunnen ook niet zeggen dat ze géén visje heeft gehad omdat iedere bewoner hier van Pluisjes bestaan weet. Ze zal vast en zeker de vraag krijgen hoe het met Pluisje is en dan valt de verdenking gelijk op ons. Bovendien is dat gemeen en harstikke zielig. Het arme mens is toch al zo in de war.’

Mette haalde haar schouders op.

‘Ben je helemaal van de ratten besnuffeld? Dat gaan we niet doen!’

‘Oké. Je hebt misschien wel gelijk. Maar wat gaan we dan wel doen?’ vroeg Mette.

Even bleven ze staan.

‘Ik heb het!’ riep Mette, zo plotseling dat Amanda ervan schrok. Ze sprintte de kamer uit. Amanda hoorde de voordeur dichtslaan. Ze riep nog ‘Wát heb je, Manda?’ gevolgd door een ‘Waar ga je naartoe?’, maar er kwam geen antwoord. Een paar minuten later ging de voordeur weer open. Mette stond stralend voor haar met een bos dikke winterpenen.

‘Dát is jouw oplossing?’ vroeg Amanda wijzend naar de oranje groenten. Ze snapte er niets van.

‘Let op’ zei Mette. Met een keukenmesje sneed ze behendig de vorm van een visje uit een van de wortels.

‘Voordat iemand erachter komt dat het een stukje wortel is zijn we weken verder’. Niemand die dan meer de link met ons zal leggen. Iedereen zal wellicht denken dat dit weer een van die rare dingen van Anne is’.

Enthousiast gooide ze het stukje wortel in de kom. Het water spatte over de rand en het bleef even klotsen. Het wortelvisje

bleef drijven. Nou, hier hadden ze nu eens net niks aan. Als ze iets bovenop het water hadden willen laten drijven hadden ze Pluisje net zo goed zelf terug in z'n kom kunnen gooien. Teleurgesteld pakte Mette het stukje wortel uit het water. Het was nog wel zo'n goed plan geweest.

'Kom op,' zei ze tegen Amanda, 'we drinken nog een Sherry'tje. Kunnen we ons al vast moed in drinken. Ik durf echt niet tegen An te zeggen dat haar kleine lieveling dood is'. Amanda stemde in. Ze zei nooit nee tegen een borreltje, wat de omstandigheden ook waren. Beide dames staarden in hun glas en namen een paar slokjes. Nu kwam Amanda met een idee.

'Ok, Mette... Ik ga iets proberen. Ik weet niet of het gaat lukken, maar dat zien we zo wel.' Ze pakte naald en garen uit een oude hoedendoos, die Anne als handwerkmand gebruikte. Het duurde een eeuwigheid voor ze een wit draadje door het oog van de naald had gestoken. Amanda had het puntje van haar tong uitgestoken om zich nog beter te kunnen concentreren. Mette wist nog altijd niet wat het plan was, maar keek net zo geconcentreerd als Amanda en het scheelde niet veel of ze had haar tong ook uitgestoken. Na herhaalde pogingen was het eindelijk gelukt. Amanda pakte het nepvisje op en stak de naald met garen er doorheen. Ze pakte een steentjes van de bodem van de kom en bond het draadje hieraan vast. Gespannen legde ze het steentje terug in de kom.

'Ha!' riep ze triomfantelijk. 'Dit gaat lukken!' Inderdaad, als je niet al te goed keek zou je zweren dat het een levend goudvisje was. Hij 'zwom' midden in de kom.

'Manda, meid! Je bent geweldig!'

'Dank je. Dank je,' zei Amanda en maakte een nogal lompe kniebuiging.

Ze namen nog een paar drankjes en een paar uur later vielen ze dodelijk vermoeid naast elkaar op de bank in slaap. De volgende ochtend kwam Anne terug. Ze bedankte Amanda en

Mette hartelijk voor de goede zorgen en liep naar de vissenkomp waar ze met de nagel van haar lange dunne wijsvinger op tikte.

‘Hallo, Pluisje, schatje van me!’ riep ze ‘Heb je me gemist?’

3

Stanley was zo'n 50 jaar geleden, als jonge jongen, een klein winkeltje begonnen. Hij verkocht hamers, schroevendraaiers, spijkers en nijptangen. Het kleine zaakje deed het goed in het dorp en groeide ieder jaar een klein beetje. Het groeide zo dat hij een aantal jaren later zelfs naar een groter pand moest verhuizen. Vijf jaar na de verhuizing kocht Stanley een tweede pand in het kleine stadje verderop en begon een tweede winkel. Niet alleen het aantal winkels werd meer, ook de koopwaar werd iedere keer uitgebreid. Zo verkocht Stanley verf, behang, kwasten, hout, hang- en sluitwerk, buitendeuren en noem maar op. Stanley ging geen enkele uitdaging uit de weg en durfde risico's te nemen en na een tijd had hij zelfs een hele winkelketen in alle provincies van het land. Ook daar hield het niet bij op. Twintig jaar nadat hij zijn eerste winkeltje was begonnen had zijn bedrijf zich uitgebreid tot over drie-en-twintig landen over de hele wereld! Ja, Stanley deed het goed. Wat zeg ik, Stanley deed het fantastisch. Inmiddels was hij multimiljonair. Hij had, zoals ze zeggen, geld als water. Geld was echter nooit zijn drijfveer geweest. Het was meer de uitdaging op zich, het reizen en het opdoen van nieuwe ervaringen en indrukken. Door zijn harde werken had hij nooit de tijd genomen om te trouwen en een gezin te stichten. Om eerlijk te zijn had hij dit ook nooit echt gemist. Hij reisde van het ene naar het andere land en had kennissen over de hele wereld. Nu hij echter "op leeftijd was" wilde hij het kalmeraan gaan doen. Maar, merkte hij, eigenlijk wist hij niet goed hoe hij dat moest doen. Hij wilde alle zaken verkopen en van het leven gaan genieten,

maar hij wist niet hoe. Genieten. Hij had altijd gedacht dat dit makkelijk zou zijn. Heerlijk. Vrije tijd en doen en laten wat je wilt. De werkelijkheid was toch een beetje anders. Als hij niet werkte, verveelde hij zich helemaal suf. Niet gelijk de eerste dag, maar na een week begon het te kriebelen. Hij verveelde zich zelfs zo erg dat hij op een middag besloot de zolder op te ruimen. Stanley had normaal gesproken een bloedhekel aan opruimen. Hij had een hulp in de huishouding ingehuurd die de boel altijd schoonhield. Een ontzettend lieve en vriendelijke vrouw. Hij mocht haar gelijk bij haar voornaam noemen. Ploon (dit was een afkorting van Apollonia, maar die naam vond ze zelf te deftig).

Apollonia zette altijd verse bloemetjes neer als ze wist dat hij thuiskwam van zijn reizen en zorgde dat er een pannetje zelfgemaakte soep op het fornuis stond.

‘Echt een moordwijf,’ dacht Stanley vaak.

Tijdens het opruimen van de zolder kwam hij een stapel oude fotoalbums tegen. Hij blies de dikke laag stof van het donkergroen lederen album af en sloeg het langzaam open terwijl hij op een plastic krat ging zitten. De eerste foto was een zwart-wit foto met een gekartelde witte rand eromheen. Zes jongelui keken hem, vanaf het inmiddels vergeelde papier, lachend en een beetje brutaal aan. Stanley begon gelijk te grinniken. Hij herinnerde zich dit nog als de dag van gisteren! Hij had zijn eerste verdiensten van de winkel bij elkaar gespaard en daar een motor met zijspan van gekocht. Hij had zijn nieuwe aanwinst gelijk aan zijn beste vrienden laten zien: Amanda, Mette, Anne, Beau en Constant. Hij wist nog dat ze met zijn zessen een flink stuk waren gaan rijden. De drie jongens, achterelkaar zittend, op de motor en de drie meisjes, twee naast elkaar zittend en één staand erachter, in het zijspan. Ze hadden gelachen, gezongen en gegild (vooral omdat Stanley het motorrijden nog niet helemaal onder de knie had en maar ternauwernood de eendenvijver mistte). De pret was bepaald niet minder geworden toen een agent hen

had aangehouden en een bon had uitgeschreven. De foto was gemaakt net nadat ze de bon hadden gekregen. Wie de foto eigenlijk gemaakt had wist Stanley niet meer. Langzaam bladerde hij door de albums. De ene na de andere foto vertelde een spannend, grappig of soms verdrietig verhaal. Stanley had niet in de gaten dat hij inmiddels uren op zolder had gezeten en het langzaam maar zeker donker begon te worden.

‘Stanley?!’ hoorde hij opeens. De stem van Apollonia ontwaakte hem uit zijn mijmeringen. Oei. Zijn benen begonnen vervelend te prikken toen hij opstond uit zijn ongemakkelijke houding.

‘Ik zit op zolder!’ riep hij terug. ‘Ik kom eraan!’ Hij spande zijn billen en boog zijn knieën een paar keer en nam de stapel albums mee naar beneden.

‘Hallo Ploon’ zei hij opgewekt ‘Kijk eens wat ik gevonden heb.’

‘Ah.. fotoalbums. Ik ben dol op foto’s,’ zei Apollonia enthousiast.

‘Kom, ik schenk een lekker glas wijn in en dan vertel ik je over vroeger,’ bood Stanley aan.

‘Daar zeg ik geen “nee” tegen. Kom maar op met dat glas wijn en die stoffige verhalen!’

‘Stoffige verhalen. Puh! Niks stoffig!’

Apollonia liep naar de woonkamer en pakte twee grote wijnglazen uit de kast en liep hiermee terug naar de keuken om ze nog eens even op te poetsen.

In de tussentijd liep Stanley naar de kelder waar hij een enorme keuze buitenlandse wijnen had staan. Allemaal zelf uitgezocht en meegebracht uit Frankrijk, Italië, Spanje, Chili, Australië, Zuid-Afrika en Nieuw-Zeeland. Hij neuriede terwijl hij met zijn vingers langs het houten flessenrek ging en pikte de perfecte wijn voor de gelegenheid uit.

‘Kijk, hier staan we dan,’ begon hij zijn verhaal toen ze aan de grote eetkamertafel zaten ‘Constant, Beau, Amanda, Mette,

An en ik.' Het was een foto waar ze, stevig omarmd, op een kermis stonden.

'Wat hebben we altijd een lol gehad samen. We kennen elkaar al van de lagere school' Stanley vertelde de ene anekdote na de andere. Apollonia lachte voluit over alle verhalen.

'Hier. Zie je deze foto?' Stanley wees naar een foto van hem en Constant waarop ze als twintigjarigen lachend bij een bloemenkraampje stonden.

'Constant en ik hadden twee meisjes leren kennen en waren stiekem wel een beetje verliefd.'

'Woehoeh!' riep Apollonia lachend.

'Een van de meisjes nodigde ons uit om op een zondagmiddag naar haar verjaardag te komen. Hoe stoer Constant en ik ook waren, en we zouden het natuurlijk nooit toegeven, we waren toch wel erg zenuwachtig. We besloten een klein borreltje te pakken om wat moed in te drinken. Tja, dat kleine borreltje werden meerdere grote borrels en helemaal toeter liepen we het café uit naar het station waar we de trein pakten naar de meisjes. Het was inmiddels uren later dan we hadden afgesproken, op het station kochten we de grootste bos bloemen die er te koop was en schreven er een mooi kaartje bij. Deels voor de verjaardag van het meisje en deels om het een beetje goed te maken dat we veel te laat waren.

'Ha! Ha!' lachte Apollonia en nipte van haar wijn.

'De vader van het meisje opende de deur en wij verscholen ons achter de enorme bos bloemen. Het meisje, goh.. ik weet echt niet meer hoe ze heette, zat in de kamer en ik zag dat ze een beetje boos was toen ze ons zag. Wij feliciteerden haar zo uitbundig mogelijk toen ze vroeg waarom we zo laat waren. Volgens mij had ze gelijk in de gaten dat we gedronken hadden.'

'Slimme meid!'

‘Constant en ik beweerden natuurlijk geen druppel gedronken te hebben. Het meisje scheen het niet helemaal te geloven maar zei er niets meer over en ging naar de keuken om de bloemen in een vaas te zetten. Het duurde echter niet lang of ze kwam de keuken weer uitgevlogen. Ze gooide het kaartje woedend naar ons toe en riep ze dat we dronken waren en dat we maar weg moesten gaan. Constant en ik vluchtten gelijk naar buiten.’

‘Waarom kwam ze er in de keuken achter dat jullie dronken waren?’

‘Op het kaartje, dat Constant en ik geschreven hadden stond in ons beste handschrift geschreven “Hartelijk Gef”

‘Hartelijk Gef? Hoe bedoel je? Wat betekend dat?’, vroeg Apollonia.

‘Dat betekend dat “elicitteerd” op het bloemenkraampje geschreven stond waar we de bloemen gekocht hadden.’

Apollonia giechelde.

‘Wat is er eigenlijk van Constant geworden?’

‘Constant is KNO-arts geworden. Hij heeft een dochter en een pracht van een kleinzoon. Hij woonde in een heel groot huis met werkelijk een geweldige tuin. Zo’n tuin waar ieder kind gelukkig in kan opgroeien. Hij heeft daarom zijn huis aan zijn dochter verkocht zodat zijn kleinzoon een mooie jeugd kan hebben. Hij heeft een tijdje bij zijn dochter ingewoond, maar voelde zich daar niet helemaal goed bij. Nu woont hij in een bejaardenhuis.

‘En de anderen?’

‘Beau is chef-kok geworden. Hij was altijd in de keuken te vinden waar hij stond te koken, bakken en recepten uitprobeerde. Hij is dan ook niet een van de magerste mensen die ik ken. Beau is eerst naar Frankrijk verhuisd waar hij in de beste restaurants gewerkt heeft. Daarna heeft hij over de wereld gereisd om zich de internationale keuken eigen te maken. Hij heeft in Indonesië gewoond, China, Brazilië, Italië, Portugal en Spanje. Waar hij nu precies woont